

Steffensen (KrF):

Jeg er uenig med hr. Arne Melchior i, at man skal vente med at tage initiativer, til man mener, man har den eneste saliggørende løsning, for den tror jeg ikke noget parti kan komme med. Men jeg glæder mig over, at det måske også kan gå sådan, at CD vil gå med ind i det ud fra den samme grundholdning: at vi er imod volden og vil bekæmpe volden.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om offentligt ansattes ytringsfrihed.

[Af Ebba Strange (SF) m. fl.]

(Beslutningsforslag nr. B 31. Fremsat 19/2 82).

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Justitsministeren (Ole Espersen):**

Offentligt ansattes adgang til og lyst til at deltage i den almindelige samfundsdebat er af væsentlig betydning for den demokratiske beslutningsproces i vores samfund, og regeringen er derfor enig i, at det er af væsentlig betydning, at retsordenen indrettes således, at de offentligt ansatte i videst muligt omfang kan deltage i samfundsdebatten og naturligvis kan gøre dette uden frygt for represalier fra deres arbejdsgivere. Dette emnes vigtighed afspejles da også af, at folketinget i de seneste år flere gange har drøftet de problemer, der knytter sig hertil.

Senest behandlede folketinget i 1980 problemerne på foranledning af et beslutningsforslag fra det radikale venstre, og spørgsmålet blev drøftet på grundlag af den redegørelse om gældende ret, som regeringen havde anmodet professor, dr. jur. Bent Christensen om at udarbejde.

I redegørelsen fastslog Bent Christensen bl. a., at der navnlig ud fra hensynet til at sikre den politiske beslutningsproces i visse situationer måtte antages at gælde visse grænser for, hvad bestemte offentligt ansatte kunne udtale sig om, også selv om disse udtalelser i og for sig ikke krænker en egentlig strafbelagt tavshedspligt. Det er denne begrænsning, der i almindelighed beskrives som et udslag af den offentligt ansattes loyalitetsforpligtelse.

Bent Christensen pegede også på en række forskellige forhold, der må indgå i bedømmelsen af, om en offentligt ansat kan ytre sig uden at komme i konflikt med denne loyalitetsforpligtelse. Han konkluderer i den forbindelse, at det ikke er muligt at fastlægge en præcis, almengyldig og let kendelig grænse for offentligt ansattes ytringsfrihed.

Under de tidligere drøftelser her i folketinget synes da også ordførerne for hovedparten af partierne at anerkende, at navnlig hensynet til den politiske beslutningsproces i det system, som vi arbejder under her i Danmark, gør det nødvendigt, at visse offentligt ansatte i visse situationer afholder sig fra at ytre sig i den offentlige debat. Nu har jeg vist fire gange brugt ordet »visse«, og det tydeliggør jo, hvor svært dette i virkeligheden er; det er jo en afgrænsning af, hvad der er tilladt og hvad der ikke er tilladt af hensyn til loyalitetsforpligtelsen, der er det afgørende for os. Men når jeg har brugt dette ordvalg, så er det altså en gengivelse af den meget grundige redegørelse, som jeg et par gange har henvist til.

Jeg forstår det foreliggende beslutningsforslag således, at socialistisk folkeparti ikke finder, at der består et sådant behov, og at man derfor foreslår, at offentlige myndigheder ikke må udøve deres almindelige ledelse i de tilfælde, hvor en offentligt ansat med sine ytringer over for offentligheden har umuliggjort et fortsat samarbejde. Forslagsstillerne har i den forbindelse navnlig henvist til, hvordan offentligt ansattes ytringsfrihed er beskyttet i Sverige, og for at sikre, at dis-